

knjige asketske, napose hagiografske. Podvečer bih pošao u stolnu crkvu. Kleknuo bih pred Oltar Presv. Sakramenta i tu klečao po sata, cijeli sat. Za ovo vrijeme nisam molio iz molitvenika, a ni inače usmeno; moja je molitva bila neposredan izljev čuvstava, kojih mi je srce bilo prepuno.

Tih dana, kad mi se pamet, srce i mašta bavila samo Bogom, dopade mi ruku Ceparijev Život sv. Alojzija. Još ga ne dočitah, a meni sunu misao: da ja učinim kao i on? Od tog dana lebdio mi pred očima samo ovaj ideal: otići u Isusovce, pak još mlad prolići krv za Isusa pod žarkim suncem Indije ili južne Afrike.

Rodbina je doznala za moju želju, pak me svak nastojao da odvрати, kako je bolje umio i znao. Ali ja tvrd ne popuštah. Zaludu mi predočivahu da sinovi boljih obitelji ne idu više u svećenike, a kamoli u redovnike. Ja njima navadam sv. Alojzija. Dugo je potrajala ova borba, koja dovrši polovičnom mojom pobjedom: otići ću u svjetovne svećenike. Međutim do ispita zrelosti ne smijem obući klerikalno odijelo.

Znajući dobro, da mi zabraniše obući kleričko odijelo, više da mi dadu prigode, nek mi „ishlapi djetinji zanos“, nego da me očuvaju od nepromišljenih koraka, odlučih čuvati svoje zvanje bolje od prije.

Premda sam bio već momčić, dnevno bih dvorio kod sv. Mise, a pričesćivao se svake svetkovine. Za ovakvo moje vladanje, tako različito od mojih vršnjaka, gdje koji me hvalili, ali sam zato bio ismijan od mojih drugova. Gdje koji bi mi znanac i kućni prijatelj u četiri oka znao kazat, da ću ovako zaglupiti, da se mladić mora provešeli, da je meni mjesto među drugovima, a ne u sakristiji. Ovdje moram primjetiti da sam ipak s nekim drugovao, ali ovi i ako nijesu namjeravali u svećenike, nijesu mi se ni rugali.

Tako prodoše godine jedna za drugom, dok me evo i u osmom razredu gimnazije.

Lj. V.

(Nastavit će se).

UREDNIŠTVO „ŽIVOTA“
ZAGREB 1/147

LISICA I JEŽ, ILI, KAKO DA SE VLADAMO.

Čitao sam jednom, veli slavni francuski svećenik — feljtonista i romanopisac *Pièrre l' Hermitte* („Petar — pustinjač“), staru jednu priču.

Sijedi lisac susreo u vrtu mlada ježa.

Doduše nije držao ruku u džepu poput nekih govornika, jer nije nosio hlača, ali ga gledao s onim bogovskim smiješkom, što začarava mnoštvo. On mu se prikuči i reče:

— Prijatelju, ti si mi pravi čudak, kad još u ovo iza rata doba nosiš na svojoj koži te pretpotopne bodljike. Kako bih te

rado zagrlio i na svoje meko i bratsko srce pritisnuo, — ali ne mogu... Rat je minuo. A ti si još jedini, što nosiš sve te bajunete dan i noć! U doba saveza narodâ! Nego ugledaj se u me! Vidiš, kako je sjajno, glatko i meko moje odijelo: sve me gospođice, dame, a i gospoda neka nose oko vrata. Eto, kako sam miroljubiv, društven, pristupačan, salonski...!

Jež, — koji je bio *katolik*, — pomisli:

— Pa nema posve krivo.... Baš izgledam ko strašilo s ovim bodljikama u vrijeme općeg demokratizma.

— Ali, prijatelju, skini te bajunete, nastavi lisica. Ne vidiš li, da svi od tebe zaziru i bježe? Brajjane, to nije savremeno, nije salonski.

I naš dobričina — jež, s pokornom isprikom, stane skidati sve one bajunete, jednu po jednu.

Lisac sa slašću motrio... i sokolio ježa kod te čudne toalete.

— Prekrasno, divno! povika lisac iz sveg grla, kad je jež bio gotov.

Oči mu se krijesile od radosti, vlažne od požude, da ga sad zagrlji... Sad si mi istom fin i krasan, ježu, slasti srca mogal... Nijesam znao, da si tako mastan. Ah tečnosti! Kako si mi ljubak u tom rumenilu, nježnosti i mekoti! Nijesam ni slutio. Čujder, eno upravo zvoni podne, a ja od jutros ništa ne založih. Hvala ti, što si se tako uredio, da mogneš pasti na moje vjerno i toplo srce.

I poruča lisac ježa budalastog...

* * *

Crkva prispodablja sotonu bijesnoj zvijeri, što obilazi oko nas i traži zgodu da nas uništi. Ne velim, da su naši slobodoumnici takove zvijeri; ne velim da obilaze oko nas i vrebaju čas, da nas proždru: nego velim, da je napasnik takove nažalost naravi od vjekova, pa je u stanju, da i ljude zavede te podlegnu napasti, da ga u zavađanju nasljeduju.

Zato je svakom katoliku prije svega potrebna mudrost i opreznost zmije, s nešto tek primjese golubinjine čudi i bezazlečnosti, jer su vremena zla i pogibeljna.

(JEK).

FRANCUSKI KATOLICI I VLADA.

Slobodnozidarska i „slobodoumna“ francuska vlada umirovila je prije rata sve generale i više časnike, koji nijesu htjeli da sudjeluju u progonu katoličke Crkve u doba, kad su se zatvarale